

Sygn. akt IV U 270/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 lipca 2022 r.

Sąd Okręgowy w Elblągu – IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w następującym składzie:

Przewodniczący: sędzia Alicja Romanowska

Protokolant: sekretarz sądowy Agnieszka Kondraczuk

po rozpoznaniu w dniu 19 lipca 2022 r. w Elblągu na rozprawie

sprawy z odwołania Z. M.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w E.

z dnia 17 marca 2022 r., znak: (...)

o rekompensatę z tytułu pracy w szczególnych warunkach

zmienia zaskarżoną decyzję i przyznaje ubezpieczonemu Z. M. prawo do rekompensaty z tytułu pracy w warunkach szczególnych.

Sygn. akt IV U 270/22

UZASADNIENIE

Z. M. odwołał się od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w E. z dnia 17 marca 2022r., znak (...), którą organ rentowy odmówił mu prawa do rekompensaty z tytułu zatrudnienia w szczególnych warunkach.

Skarżący domagał się do zaliczenia do niekwestionowanego przez organ rentowy stażu zatrudnienia w szczególnych warunkach okresu pełnienia przez wnioskodawcę służby wojskowej od 28 października 1977r. do 18 października 1979r. (1 rok, 11 miesięcy, 22 dni). Powołał się w tym miejscu na orzeczenia Sądu Najwyższego oraz sądów powszechnych, w których wskazywano, że zaliczenie zasadniczej służby wojskowej do okresu pracy w szczególnych warunkach możliwe jest, gdy po odbyciu służby wojskowej nastąpi powrót do tej samej firmy i na to samo stanowisko pracy. ponadto skarżący domagał się zaliczenia okresu zatrudnienia w (...) s.c. od 2 stycznia 2001r. do 31 grudnia 2008r. na stanowisku robotnika melioracyjnego. Do odwołania ubezpieczony dołączył korektę świadectwa pracy z dnia 14 lutego 2022r., w którym w pkt 3.8) wskazano, że ubezpieczony wykonywał pracę w szczególnych warunkach w okresie od 2 stycznia 2001r. do 31 grudnia 2008r. jako robotnik melioracyjny.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany organ rentowy wniósł o jego oddalenie oraz o zasądzenie na jego rzecz kosztów zastępstwa procesowego. Pozwany wyjaśnił, że nie podziela powołanej przez ubezpieczonego wykładni przepisów odnoszących się do możliwości zaliczenia okresu zasadniczej służby wojskowej do okresów zatrudnienia w szczególnych warunkach. Ponadto, zdaniem pozwanego, mimo przedłożenia przez wnioskodawcę korekty świadectwa pracy, w dalszym ciągu nie można określić, czy ubezpieczony stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w okresie od 2 stycznia 2001r. do 31 grudnia 2008r. wykonywał prace o szczególnym charakterze lub w szczególnych warunkach. Zakład pracy nie określił bowiem rodzaju pracy ściśle według wykazu, działu i pozycji w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. Nie wiadomo więc jakie dokładnie prace wykonywał ubezpieczony i czy były to prace

w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Sąd ustalił, co następuje:

Wnioskodawca Z. M., ur. (...), w okresie od 4 lipca 1977r. do 30 kwietnia 1991r. zatrudniony był w (...) (...) Budowlanym na stanowisku betoniarza zbrojarza. W okresie od 28 października 1977r. do 18 października 1979r. odbywał zasadniczą służbę wojskową. W okresie od 1 czerwca 1991r. do 31 grudnia 2000r. zatrudniony był w Zakładzie Usług (...) na stanowisku pracownika fizycznego - kopacza. Z dniem 2 stycznia 2001r. został zatrudniony w Przedsiębiorstwie Usługowym (...) na stanowisku robotnika melioracyjnego. Na stanowisku tym pracował do dnia 31 grudnia 2008r. W okresie od 1 stycznia 2009r. do 14 lutego 2022r. zatrudniony był w powyższym Przedsiębiorstwie na stanowisku pracownika fizycznego – kopacza.

W okresach od 11 do 15 czerwca 2004r., od 13 do 31 maja 2009r., od 22 do 30 czerwca 2009r., od 1 maja do 25 czerwca 2010r., 2 maja 2013r., 22 lipca 2013r., 27 września 2013r., od 1 do 17 marca 2017r., od 11 do 12 lipca 2017r., od 1 stycznia do 28 lutego 2018r. oraz od 2 stycznia do 14 lutego 2019r. korzystał z urlopów bezpłatnych.

Wnioskiem z dnia 17 lutego 2022r. skarżący wystąpił do organu rentowego o ustalenie uprawnień do emerytury. Do wniosku dołączył między innymi świadectwo pracy z dnia 14 lutego 2022r. za okres zatrudnienia w (...) s.c., w którym wskazano, że ubezpieczony nie wykonywał pracy w szczególnych warunkach. Ponadto przedłożył on świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach w powyższym Przedsiębiorstwie, w którym wskazano, że w okresie od 2 stycznia 2001r. do 31 grudnia 2008r. skarżący stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace przy zakładaniu urządzeń melioracyjnych na stanowisku robotnika melioracyjnego, wymienionym w wykazie A, dziale X, poz. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. oraz kopię umowy o pracę z dnia 2 stycznia 2001r. na stanowisko robotnika melioracyjnego i kopię porozumienia zmieniającego dotyczącego zmiany z dnia 1 stycznia 2009r. stanowiska pracy na stanowisko pracownika fizycznego – kopacza.

Decyzją z dnia 14 marca 2022r. organ rentowy przyznał wnioskodawcy prawo do emerytury z tytułu ukończenia powszechnego wieku emerytalnego.

Z kolei decyzją z dnia 17 marca 2022r. pozwany odmówił wnioskodawcy prawa do rekompensaty z tytułu zatrudnienia w szczególnych warunkach uznając, że nie spełnił on przesłanki 15 letniego okresu takiego zatrudnienia. Pozwany uwzględnił jako taką pracę jedynie okres zatrudnienia wnioskodawcy od 4 lipca 1977r. do 30 kwietnia 1991r. w (...) (...) Budowlanym (z wyłączeniem okresów urlopów bezpłatnych oraz służby wojskowej), w sumie 11 lat, 9 miesięcy i 5 dni.

Za pracę w szczególnych warunkach pozwany nie uwzględnił zaś okresu zatrudnienia wnioskodawcy od 2 stycznia 2001r. do 31 grudnia 2008r. w (...) s.c. uznając, że z przedłożonej dokumentacji nie wynika jednoznacznie, czy będąc zatrudnionym na stanowisku robotnika melioracyjnego, pracownika fizycznego – kopacza, skarżący stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace jedynie przy zakładaniu urządzeń melioracyjnych. Ponadto, jak zaznaczył pozwany, w świadectwie pracy z dnia 14 lutego 2022r., pracodawca wskazał, że skarżący nie wykonywał pracy w szczególnych warunkach.

W spornym okresie od 2 stycznia 2001r. do 31 grudnia 2008r. ubezpieczony zatrudniony był jako robotnik melioracyjny – kopacz przy pracach melioracyjnych, tj. budowach rowów oraz odnawianiu całej infrastruktury melioracyjnej. Do zadań skarżącego należała budowa rowów melioracyjnych, ich odmulanie, drenaż, udział w pracach powodziowych, podczas których udrażniane były wały, wycinano drzewa oraz krzewy z rowów. Wszystkie prace skarżący wykonywał ręcznie za pomocą łopaty, wszędzie tam, gdzie praca nie mogła być wykonana za pomocą większego sprzętu. Ponadto sporadycznie skarżący wykonywał prace betoniarskie związane z budową przyczółków oraz przejazdów. Skarżący pracował pięć dni w tygodniu, minimum osiem godzin dziennie, w razie potrzeby również dłużej.

(wyjaśnienia ubezpieczonego, nadto dowód: wniosek k. 1-3, świadectwo pracy k. 5-6, kopia umowy o pracę k. 9, kopia porozumienia zmieniającego k. 10, notatka kolegiarna k. 22, decyzja k. 25, 29 – plik emerytalny akt ZUS; zeznania świadków: R. R. i T. K. – e-protokół z rozprawy z dnia 19 lipca 2022r.)

Sąd zważył, co następuje:

Odwwołanie zasługiwało na uwzględnienie.

Przesłanki do rekompensaty stanowiącej przedmiot sporu w niniejszej sprawie zostały sprecyzowane w art. 21, art. 22 i art. 23 ust. 2 ustawy z dnia 19 grudnia 2008r. o emeryturach pomostowych (Dz.U. 2018r., poz. 1924). Zgodnie z powołanymi przepisami rekompensata przysługuje ubezpieczonemu urodzonemu po dniu 31 grudnia 1948r., który do dnia 1 stycznia 2009r. legitymuje się okresem pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS, wynoszącym co najmniej 15 lat. Jednocześnie ust. 2 art. 21 precyzuje przesłankę negatywną, stanowiąc, iż rekompensata nie przysługuje osobie, która nabyła prawo do emerytury na podstawie przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Powyższe oznacza, że dla ustalenia prawa do rekompensaty konieczne jest wykazanie określonego charakteru pracy ubezpieczonego pracownika w rozumieniu art. 32 ustawy o emerytalnej w wymiarze co najmniej 15 lat do dnia 1 stycznia 2009r., przy jednoczesnym braku możliwości uzyskania prawa do emerytury pomostowej lub prawa do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Wskazać jednocześnie należy, że dla właściwej interpretacji przesłanki negatywnej z art. 21 ust. 2 ustawy o emeryturach pomostowych istotne znaczenie ma treść art. 2 pkt 5 powołanej ustawy, gdyż samo literalne brzmienie art. 21 ust. 2 prowadzi do wniosku, iż każdej osobie, która uzyskała prawo do emerytury na podstawie ustawy o emeryturach i rentach z FUS nie przysługuje rekompensata. Tymczasem celem rekompensaty jest, zgodnie z art. 2 pkt 5 ustawy o emeryturach pomostowych, zapewnienie pracownikom uzyskania odszkodowania za utratę możliwości nabycia prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, którzy nie nabyli prawa do emerytury pomostowej. Rekompensata stanowi zatem wyrównanie szkody, spowodowanej wejściem w życie ustawy o emeryturach pomostowych, poniesionej przez osoby legitymujące się 15-letnim stażem pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze, a nie spełniające innych warunków do ustalenia im wcześniejszej emerytury do dnia 1 stycznia 2009r. i jednocześnie nie spełniające warunków do ustalenia im emerytury pomostowej po tej dacie.

W tym miejscu wskazać należy, że w sprawie nie było kwestionowanym, że skarżący nie spełniał przesłanek do emerytury pomostowej oraz emerytury wcześniej przyznawanej w oparciu o przepisy ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Pozwany uwzględnił jako pracę wykonywaną w szczególnych warunkach okres zatrudnienia wnioskodawcy od 4 lipca 1977r. do 30 kwietnia 1991r. w (...) (...) Budowlanym (z wyłączenie okresów urlopów bezpłatnych oraz zasadniczej służby wojskowej), w sumie 11 lat, 9 miesięcy i 5 dni.

Pozwany odmówił zaś uwzględnienia jako takiej pracy okresu zatrudnienia skarżącego od 2 stycznia 2001r. do 31 grudnia 2008r. w (...) s.c. na stanowisku robotnika melioracyjnego uznając, że z przedłożonej dokumentacji nie wynika jednoznacznie, czy skarżący stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace jedynie przy zakładaniu urządzeń melioracyjnych. Ponadto w pierwszym świadectwie pracy datowanym na dzień 14 lutego 2022r. pracodawca wskazał, że skarżący nie wykonywał pracy w szczególnych warunkach.

Wskazać należy więc, że okresy pracy w warunkach szczególnych, stosownie do § 2 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. 1983r., nr 8, poz. 43), stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia lub w świadectwie

pracy. Podkreślić jednakże należy, że tego typu dokument nie ma jednak charakteru wiążącego i może podlegać kontroli organów przyznających świadczenia uzależnione od wykonywania pracy w szczególnych warunkach. Brak świadectwa pracy w określonej formie, bądź też jego błędne wypełnienie, nie wyklucza więc dokonania ustaleń w zakresie świadczenia w określonych okresach pracy w szczególnych warunkach innymi środkami dowodowymi w toku postępowania sądowego (np. dokumenty osobowe, płacowe, czy zeznania świadków). Postępowanie przed sądem (na skutek odwołania od decyzji organu rentowego) nie podlega bowiem ograniczeniom dowodowym, co wynika wprost z art. 473 k.p.c., zatem każdy fakt może być dowodzony wszelkimi środkami, które Sąd uzna za pożądane. Sąd nie jest przy tym związany środkami dowodowymi dla dowodzenia przed organami rentowymi (por. wyrok Sądu Najwyższego z 08.04.1999r., II UKN 69/98, OSNP 2000/11/439). Podkreślić jednak należy, że to na stronie ciąży obowiązek wykazania faktu, z którego wywodzi skutki prawne. Jest więc ona obowiązana do przedstawienia dowodów w celu wykazania danego faktu. Postępowanie w sprawach ubezpieczeń społecznych jest bowiem postępowaniem cywilnym, które cechuje się kontradyktryjnością, która ma zapewnić równouprawnienie stronom procesu.

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy, zdaniem Sądu, odmowa uwzględnienia spornego okresu nie została przez organ rentowy merytorycznie uzasadniona, a sprowadzała się jedynie do ogólnikowego stwierdzenia, że przedłożone dokumenty nie pozwalają na jednoznaczne stwierdzenie, czy skarżący stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace przy zakładaniu urządzeń melioracyjnych.

W ocenie Sądu przeprowadzone postępowanie dało pełne podstawy do uwzględniania spornego okresu jako okresu zatrudnienia wnioskodawcy w szczególnych warunkach. Przesłuchani w sprawie świadkowie zgodnie potwierdzili, że w spornym okresie skarżący świadczył pracę przy zakładaniu urządzeń melioracyjnych, przy budowie oraz renowacji całej infrastruktury melioracyjnej. Świadczyli również, że wszystkie prace jakie wykonywał wnioskodawca, wykonywane były ręcznie przy pomocy łopaty. Ponadto sporadycznie wykonywał on prace betoniarskie przy budowie przejazdów i przyczółków. Z zeznań świadków wynikało nadto, że skarżący miał zapewniony front prac na pełnowymiarowy dzień pracy, jak również zdarzało się, że pracę świadczył w nadgodzinach, szczególnie podczas akcji powodziowych.

Sąd nie miał podstaw by zeznaniom świadków odmówić wiarygodności. W ocenie Sądu zeznania te były spójne i logiczne, a nadto korelowały z wyjaśnieniami złożonymi przez wnioskodawcę. Należy podkreślić, iż świadkowie mieli ze skarżącym codzienny kontakt. Świadek R. R. (2), będący (...) spółki (...), bezpośrednio zlecał skarżącemu zakres prac do wykonania. Z kolei świadek T. K. (2), zatrudniony w (...) jako operator koparki, zawsze pracował z wnioskodawcą w jednym zespole i wprost potwierdził, że skarżący chodził za maszyną obsługiwaną przez świadka i wykonywał wszystkie prace melioracyjne, których ta, ze względu na gabaryty, nie była w stanie wykonać. Świadczyli więc wiedzę odnośnie wykonywanych przez skarżącego czynności, wymiaru oraz stałości jego zatrudnienia. Potrafili w sposób przejrzysty i czytelny odtworzyć przebieg pracy zawodowej wnioskodawcy. Pozwany nie kwestionował zeznań ww. świadków, jak również nie podejmował próby wykreowania odmiennego stanu faktycznego.

W świetle powyższego nie budziło wątpliwości Sądu, że praca wykonywana przez wnioskodawcę w spornym okresie odpowiadała warunkom wynikającym z rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, jak i właściwych przepisach resortowych.

Wskazać w tym miejscu należy, że w wykazie A stanowiącym załącznik do zarządzenia nr 9 Ministra Administracji, Gospodarki Terenowej i Ochrony Środowiska z dnia 1 lipca 1983r., w dziale X – prace wykonywane przy zakładaniu urządzeń melioracyjnych, w pkt 1. Wymieniono stanowisko betoniarza melioracyjnego, zaś w pkt 4. Stanowisko kopacza. Zdaniem Sądu charakter prac wykonywanych przez ubezpieczonego w spornym okresie odpowiadał właśnie tym dwóm stanowiskom pracy.

W konsekwencji Sąd uznał, że skarżący spełnia przesłankę 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Zsumowanie bowiem niekwestionowanego przez pozwanego okresu 11 lat, 9 miesięcy i 5 dni pracy w szczególnych warunkach

z ww. okresem zatrudnienia skarżącego – po wyłączeniu z niego okresu urlopu bezpłatnego i nieobecności usprawiedliwionej niepłatnej – daje w sumie ponad 15 letni okres takiej pracy.

Jedynie więc na marginesie należy wskazać, że Sąd nie podzielił stanowiska organu rentowego odnośnie wyłączenia z okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach okresu zasadniczej służby wojskowej ubezpieczonego. Pozwany w żaden sposób nie uzasadnił swojego stanowiska poprzestając na stwierdzeniu, że nie podziela argumentacji zaprezentowanej przez ubezpieczonego w złożonym odwołaniu.

Wskazać w tym miejscu więc należy, że pierwotnie zaliczanie okresu służby wojskowej kształtował przepis art. 108 ust. 1 ustawy z 21 listopada 1967r. o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej (Dz.U. 1967r., Nr 44, poz. 220) wraz z § 2 ust. 1 i § 5 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22 listopada 1968r. w sprawie szczególnych uprawnień żołnierzy i ich rodzin (Dz. U. 1968r., Nr 44, poz. 318). Z przepisu art. 108 ust. 1 ustawy wynikało, iż czas odbywania zasadniczej lub okresowej służby wojskowej wlicza się pracownikowi do okresu zatrudnienia w zakresie wszelkich uprawnień związanych z tym zatrudnieniem, jeżeli po odbyciu tej służby podjął on zatrudnienie w tym samym zakładzie pracy, w którym był zatrudniony przed powołaniem do służby. Z kolei ww. przepisy rozporządzenia stanowiły, że jeżeli w ciągu 30 dni od dnia zwolnienia z tej służby żołnierz zgłosi powrót do zakładu pracy, to żołnierzowi wlicza się czas odbywania służby wojskowej do okresu zatrudnienia w zakładzie pracy, w którym podjął zatrudnienie, w zakresie wszelkich uprawnień związanych z zatrudnieniem w tym zakładzie oraz w zakresie szczególnych uprawnień uzależnionych od wykonywania pracy na określonym stanowisku lub w określonym zawodzie.

Jak zauważył Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 20 marca 2013r. (sygn. I UK 544/12), na wskazanych warunkach okres zasadniczej służby wojskowej podlegał zaliczeniu "do okresu zatrudnienia, w zakresie wszelkich uprawnień związanych z zatrudnieniem". Należy uznać, że "wszelkie uprawnienia związane z zatrudnieniem" to także uprawnienia wynikające z ubezpieczenia społecznego, a więc okres zasadniczej służby wojskowej zaliczony na wskazanych warunkach do okresu zatrudnienia (stosunku pracy) trzeba traktować w prawie ubezpieczeń społecznych tak, jak okres podlegania ubezpieczeniu z tytułu stosunku pracy. Potwierdza to odwołanie się do wykładni historycznej. Przepis art. 108 ust. 2 ustawy o powszechnym obowiązku obrony został nieznacznie zmieniony z dniem 1 stycznia 1975r. i zgodnie z jego nowym brzmieniem, czas odbywania zasadniczej lub okresowej służby wojskowej wliczał się pracownikowi do okresu zatrudnienia w zakresie wszelkich uprawnień związanych z tym zatrudnieniem, jeżeli po odbyciu tej służby podjął on zatrudnienie w tym samym zakładzie pracy, w którym był zatrudniony przed powołaniem do służby.

Ustawa o powszechnym obowiązku obrony (...) była wielokrotnie nowelizowana. Na gruncie niniejszej sprawy istotną rolę odgrywają zmiany wprowadzone z dniem 6 sierpnia 1979r., kiedy to wprowadzono nową numerację części artykułów, a także zmieniono brzmienie niektórych przepisów. Regulacja dotycząca zaliczania okresu odbywania zasadniczej służby wojskowej do okresu zatrudnienia w zakresie uprawnień związanych z zatrudnieniem została przeniesiona do art. 120 ust. 1 ustawy. Zgodnie z brzmieniem tego przepisu pracownikowi, który w ciągu trzydziestu dni od zwolnienia z zasadniczej lub okresowej służby wojskowej podjął pracę, czas odbywania służby wojskowej wlicza się do okresu zatrudnienia w zakładzie pracy, w którym podjął pracę, w zakresie wszelkich uprawnień wynikających z Kodeksu pracy oraz przepisów szczególnych. Jednocześnie pracownikowi, który podjął pracę lub złożył wniosek o skierowanie do pracy po upływie trzydziestu dni od zwolnienia ze służby wojskowej, czas odbywania służby wliczał się do okresu zatrudnienia tylko w zakresie wymiaru urlopu wypoczynkowego i wysokości odprawy pośmiertnej oraz uprawnień emerytalno-rentowych (art. 120 ust. 3).

W ww. uzasadnieniu wyroku z dnia 20 marca 2013r., Sąd Najwyższy wskazał, że analiza systematyczna tego brzmienia prowadzi do wniosku, że w dalszym ciągu "wszelkie uprawnienia wynikające z przepisów szczególnych" (art. 120 ust. 1), to także uprawnienia emerytalno-rentowe. Skoro okres zasadniczej służby wojskowej wliczał się do okresu zatrudnienia w zakresie uprawnień emerytalno-rentowych pracownikowi, który podjął pracę po upływie trzydziestu dni od zwolnienia ze służby wojskowej (art. 120 ust. 3), to tym bardziej był wliczany w tym zakresie pracownikowi, który zachował ten termin (art. 120 ust. 1). Pomimo kolejnych, licznych zmian redakcyjnych ustawy o powszechnym

obowiązku obrony, w dalszym ciągu obowiązywało zawarte w art. 120 ust. 1 i 3 ustawy "wliczanie" okresu odbywania zasadniczej służby wojskowej do okresu zatrudnienia w zakresie uprawnień emerytalno-rentowych. Zostało ono usunięte dopiero z dniem 21 października 2005r., kiedy to nadano nową treść między innymi art. 120 ust. 3 ustawy. Zgodnie z nowym brzmieniem, które obowiązuje do chwili obecnej, pracownikowi, który podjął pracę po upływie trzydziestu dni od dnia zwolnienia z czynnej służby wojskowej, czas odbywania tej służby wlicza się do okresu zatrudnienia wymaganego do nabycia lub zachowania uprawnień wynikających ze stosunku pracy, z wyjątkiem uprawnień przysługujących wyłącznie pracownikom u pracodawcy, u którego podjęli pracę.

W świetle powyższego należało dojść do wniosku, że dopiero z dniem 21 października 2005r. - gdy wszedł w życie art. 1 pkt 39 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o zmianie ustawy o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej oraz o zmianie ustawy o służbie zastępczej (Dz. U. Nr 180, poz. 1496), który nadał nową treść między innymi art. 120 ust. 3 ustawy - czas odbywania zasadniczej służby wojskowej wlicza się wyłącznie do okresu zatrudnienia wymaganego do nabycia lub zachowania uprawnień wynikających ze stosunku pracy, z wyłączeniem uprawnień przysługujących wyłącznie pracownikom u pracodawcy, u którego podjęli pracę. Przed tym dniem okres służby wojskowej dla żołnierza zatrudnionego przed powołaniem do czynnej służby wojskowej w warunkach szczególnych (I kategorii zatrudnienia), który po zakończeniu tej służby podjął zatrudnienie w tych samych warunkach, jest nie tylko okresem służby w rozumieniu przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS, ale także okresem pracy w szczególnych warunkach w rozumieniu § 3 i 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach.

Mając powyższe na uwadze, nie budziło wątpliwości Sądu, że okres odbywania przez skarżącego zasadniczej służby wojskowej winien być uwzględniony przy ustalaniu wymiaru zatrudnienia skarżącego w szczególnych warunkach, tym bardziej, że pozwany nie kwestionował, iż praca wykonywana przez skarżącego zarówno przed podjęciem służby, jak i po jej zakończeniu, była pracą w szczególnych warunkach, oraz że skarżący po zwolnieniu ze służby podjął ponownie zatrudnienie przed upływem 30 dni.

Dlatego też Sąd, na zasadzie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., zmienił zaskarżoną decyzję i orzekł jak w wyroku, przyznając wnioskodawcy prawo do rekompensaty z tytułu pracy w szczególnych warunkach.